

**ΠΡΑ
ΚΤΟ
ΡΕΙΟ**

(index.php)

Ελληνική Σελίδα (category/45/Elliniki-Selida) / Ντοσιέ (category/105/Ntosie)
/ ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (category/131237/EDO-POLYTEChNEIO)

Η εξέγερση των φοιτητών και η κατάληψη
του Πανεπιστημίου στην Πάτρα

Like 1

Send

Share

Tweet

 (print.php?id=131406)

Τρίτη, 15 Νοεμβρίου, 2016

Τελευταία ενημέρωση: 14:17

Του Ηλία Κάνιστρα

Η Τζόγια Καππάτου από τις ηγετικές φυσιογνωμίες του αντιδικτατορικού κινήματος καταθέτει τη μαρτυρία της για τα γεγονότα που προηγήθηκαν και κατέληξαν στον Νοέμβρη του 1973. Η Τζόγια Καππάτου, ως φοιτήτρια της σχολής Ηλεκτρολόγων του Πανεπιστημίου της Πάτρας, βρέθηκε από την πρώτη στιγμή στην πρωτοπορία

του αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος. Όχι μόνο τις ημέρες της εξέγερσης τον Νοέμβριο του 1973, αλλά και στην οργάνωση του αντιδικτατορικού κινήματος, που ξεκίνησε το 1972, αφηρώντας μαζί με τους συναγωνιστές της, τον φόβο της χούντας.

«Δεν πιστεύαμε ότι θα ήμασταν οι σωτήρες της Ελλάδας και πολύ σωστά δεν το πιστεύαμε. Πιστεύαμε, πως επειδή βρεθήκαμε μπροστά, έπρεπε να καταφέρουμε να ξεσηκωθεί ο κόσμος. Αυτός ήταν ο στόχος μας. Πώς θα ξυπνήσει ο κόσμος και δεν θα φοβάται πια για να ρίξει την χούντα». Με αυτά τα λόγια περιγράφει η Τζόγια Καππάτου στο ΑΠΕ - ΜΠΕ, τον στόχο της εξέγερσης των φοιτητών της Πάτρας, τον Νοέμβριο του 1973.

Πολύ πριν από την εξέγερση, είχε προηγηθεί η οργάνωση του κινήματος στο Πανεπιστήμιο της Πάτρας, που τότε αριθμούσε περί τους 1.300 φοιτητές.

Το αντιδικτατορικό κίνημα στην Πάτρα, θυμάται η Τζόγια Καππάτου, «ξεκίνησε το 1972, όταν άρχισαν να δημιουργούνται αυθόρμητα οι πρώτοι φοιτητικοί πυρήνες, στο πλαίσιο των μεταξύ μας γνωριμιών» και συνεχίζει: «Ξέραμε για παράδειγμα, πως ο τάδε συμφοιτητής ήταν δημοκρατικών αντιλήψεων. Υπήρχε παντού ένα ασφυκτικό πλαίσιο από την χούντα. Από γελοία πράγματα, μέχρι τα πολύ σοβαρά. Η νεολαία τα αντιλαμβάνεται αυτά και πνίγεται από τους περιορισμούς. Έτσι ξεκίνησαν σιγά - σιγά οι πρώτοι πυρήνες αντίδρασης και αρχίσαμε να συζητάμε τα προβλήματα που είχαμε στο Πανεπιστήμιο. Πολύ γρήγορα έγινε κυρίαρχο ζήτημα, το γεγονός ότι δεν υπήρχε ελεύθερος φοιτητικός συνδικαλισμός, αφού λειτουργούσε ένα τυπικό διορισμένο διοικητικό συμβούλιο του φοιτητικού συλλόγου, που αποτελείτο από φασίστες και χαφιέδες. Απαγορευόταν να μαζευτούμε σε κάποια αίθουσα του πανεπιστημίου, ώστε να συζητήσουμε τα όποια προβλήματα είχαμε στο πανεπιστήμιο. Υπήρχε όλο αυτό το κλίμα της ανελευθερίας γενικότερα. Όμως, σιγά - σιγά αυτοί οι φοιτητικοί πυρήνες άρχισαν να συνδέονται μεταξύ τους».

Όπως τονίζει σε αυτό το σημείο η Τζόγια Καππάτου, ένα κομβικό σημείο στην προσπάθεια, για την οργάνωση του κινήματος ήταν η στιγμή που η χούντα αποφάσισε να γίνουν εκλογές στους φοιτητικούς συλλόγους, σε όλη την Ελλάδα. «Το καθεστώς είχε ήδη σχεδιάσει το τι θα κάνει. Παντού θα έβγαζε τους δικούς του, αφού θα έκανε νοθεία. Μόνο στο τμήμα Τοπογράφων στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο δεν έκανε νοθεία και ο φοιτητικός σύλλογος είχε κανονικά εκλεγμένη ηγεσία, η οποία ήταν αντιχουντική. Εμείς στην Πάτρα κατεβάσαμε υποψηφίους στο ενιαίο ψηφοδέλτιο και είχαμε αυταπάτες πως θα μπορούσαμε να εκλέξουμε δικό μας διοικητικό συμβούλιο, καθώς η μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών ήταν ενάντια στη φασιστική χούντα».

«Βαδίζαμε σαν μια γροθιά»

Την ημέρα των εκλογών, περιγράφει η Τζόγια Καππάτου, υπήρχε μια εγρήγορση. «Μόλις ολοκληρώθηκε η εκλογική διαδικασία στο αμφιθέατρο του παραρτήματος, που βρισκόταν στο κέντρο της Πάτρας, τα μέλη της εφορευτικής επιτροπής, που ήταν όλοι δικοί τους, μάς ζήτησαν να βγούμε, κλείδωσαν την πόρτα και έμειναν μέσα με τον επόπτη καθηγητή που είχε οριστεί. Από ό,τι καταλάβαμε και αποδείχθηκε μετά, τα μέλη της εφορευτικής, αφού άδειασαν την κάλπη, έριξαν μέσα τα ψηφοδέλτια, που είχαν ήδη έτοιμα. Μάλιστα, υπήρχαν και κάποια σταυρωμένα με τα ονόματα των μη αρεστών, ώστε να μην φανεί ότι ήταν «καραμπινάτη» νοθεία και έτσι να θολώσουν λίγο τα νερά. Όμως υπήρχε ένα ζήτημα. Τα κανονικά ψηφοδέλτια που έβγαζαν τα μέλη της διορισμένης εφορευτικής επιτροπής από την κάλπη δεν ήθελαν να τα βάλουν στις τσέπες τους. Και τούτο διότι βγαίνοντας από το αμφιθέατρο θα συναντούσαν εμάς και φοβόντουσαν πως μπορεί να γίνει αντιληπτό, ότι είχαν

κάνει νοθεία. Τι έκαναν λοιπόν. Βγήκε ο πρώτος να πάει στην τουαλέτα και ένας από τους φοιτητές, που προφανώς κάτι είχε υποψιαστεί, τον ακολούθησε. Μόλις το μέλος της εφορευτικής βγήκε από την τουαλέτα, μπήκε ο φοιτητής και βρήκε μέσα στο καζανάκι τα ψηφοδέλτια.

Στη συνέχεια ο συμφοιτητής μας βγήκε έξω με τα ψηφοδέλτια και αποκαλύφθηκε η νοθεία. Το γεγονός πως αποκαλύψαμε με τεκμήρια την νοθεία, αποτέλεσε το έναυσμα για να ξεκινήσει μια μεγαλύτερη συσπείρωση του αντιδικτατορικού κινήματος».

Έτσι προσχωρούσε σιγά - σιγά το αντιδικτατορικό φοιτητικό κίνημα, συνεχίζει η Τζόγια Καππάτου και όσο πιο αντιδραστική ήταν η κάθε πράξη από την άλλη μεριά, τόσο μεγάλωνε η συσπείρωση. «Από εκεί και πέρα αρχίσαμε πάλι να διεκδικούμε και δεν εγκαταλείψαμε το στόχο μας, για ελεύθερο φοιτητικό συνδικαλισμό. Ταυτόχρονα οι διεκδικήσεις και οι στόχοι μας άρχισαν να βγαίνουν προς τα έξω με όλο και πιο ξεκάθαρο αντιφασιστικό-αντιχουντικό προσανατολισμό. Έτσι συσπειρώναμε κόσμο από σπίτι σε σπίτι».

Σε αυτό το σημείο, η Τζόγια Καππάτου λέει πως «θέλω να τονίσω ότι το χαρακτηριστικό του φοιτητικού κινήματος της Πάτρας ήταν πως δεν υπήρχε προηγούμενη οργάνωση, το Πανεπιστήμιο ήταν νέο, αλλά δημιουργήθηκε ένα κίνημα το οποίο λειτουργούσε σαν μία παράταξη. Σχεδόν όλοι όσοι συμμετείχαμε σαν πρωτοπορία, που αναδείχθηκε μέσα στο κίνημα δεν είχαμε καμία εμπειρία, καμία σχέση, είτε με παρατάξεις, είτε με κόμματα της προχουντικής περιόδου. Άλλωστε η χούντα μας βρήκε στο γυμνάσιο και δεν ξέραμε τίποτα από αυτά».

Παρόλα αυτά, συνεχίζει η Τζόγια Καππάτου, εμείς διαμορφώναμε το κίνημα και αυτό με τη σειρά του μας επηρέαζε. «Στην πορεία αρχίσαμε να συγκεντρωνόμαστε σε κάποιο φοιτητικό σπίτι για να συνεδριάσουμε και να πάρουμε αποφάσεις, για το τι θα κάνουμε. Αν δεν υπήρχε ομοφωνία ψηφίζαμε. Και ό,τι αποφασίζαμε, το ακολουθούσαμε όλοι. Θεωρούσαμε υποχρέωσή μας ότι δεν θα βγει ο καθένας έξω με την άποψή του. Βγαίναμε λοιπόν προς τα έξω με μια πρόταση. Αυτή της πλειοψηφίας. Όσον αφορά στην ανακοίνωση της απόφασης, αυτή γινόταν από σπίτι σε σπίτι και από στόμα σε στόμα, αφού δεν είχαμε τηλέφωνα. Οι φοιτητές, που είχαν καταλάβει πώς αποφασίζονταν οι ενέργειες, την δέχονταν αυτή την τακτική και δεν υπήρχε μία γραμμή από εδώ και μία γραμμή από εκεί. Βαδίζαμε σαν μια γροθιά. Ήταν μία μεγάλη πρωτοτυπία του φοιτητικού κινήματος της Πάτρας και μία κατάκτηση, την οποία η ίδια η ζωή μας την δίδαξε».

Έτσι λοιπόν, λέει, εξακολουθούσαμε και τις προσπάθειες για ελεύθερο φοιτητικό συνδικαλισμό, γιατί ούτε αίθουσα δεν είχαμε στο πανεπιστήμιο, όπου θα μπορούσαμε να συγκεντρωθούμε και να συζητήσουμε για το όποιο πρόβλημα μας απασχολούσε. Απαγορευόταν να πάρεις αίθουσα. Είχαμε και τον στρατηγό εν αποστρατεία τον Τάγαρη, ο οποίος ήταν ο πρόεδρος της διοικούσας επιτροπής του πανεπιστημίου.

Όσον αφορά το τι έκανε η Αστυνομία, εξηγεί ότι η Ασφάλεια από ένα σημείο και μετά άρχισε να σταμπάρει κάποιους και με την βοήθεια των χαφιέδων μάθαινε ποιοι φοιτητές βρίσκονταν μπροστά και κινούσαν τα νήματα. «Όταν συνέβαινε κάτι οι αστυνομικοί πήγαιναν στα σπίτια φοιτητών. Εγώ για παράδειγμα, ήξερα και την ώρα που έρχονταν οι αστυνομικοί. Αυτό γινόταν συνήθως λίγη ώρα μετά την αλλαγή της βραδινής βάρδιας. Όταν χτυπούσε το κουδούνι, κατά τις 8:00 το πρωί, ήξερα πως δεν ήταν συμφοιτητές μου, αλλά η Αστυνομία και άρχιζα να ετοιμάζομαι. Ανάλογα για ποιο λόγο έκαναν την σύλληψη και ποιον έπιαναν, άλλους τους φοβέριζαν και άλλους τους υπέβαλλαν σε βασανιστήρια».

Όλα αυτά, όπως σημειώνει, μεγάλωναν ακόμα περισσότερο την συσπείρωση των φοιτητών και συνέβαλαν στην καλύτερη οργάνωση του κινήματος. «Δεν μπορώ να πω πως δεν φοβόμασταν. Υπάρχουν οι στιγμές που ο καθένας μας φοβάται. Αλλά δεν ήταν ο φόβος το κυρίαρχο συναίσθημα, που καθόριζε την συμπεριφορά μας, το αντίθετο μάλιστα».

Αναφερόμενη στις επόμενες ενέργειες του αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος θυμάται τις προσπάθειες που έγιναν για να οργανωθεί μία συνέλευση. «Μαζέψαμε υπογραφές από τους φοιτητές και τις καταθέσαμε στο πρωτοδικείο. Είχαμε κάποιες τέτοιες αυταπάτες. Ήταν άθλος να μαζέψεις υπογραφές και το κάναμε, όπως γίνεται στις κινηματογραφικές ταινίες. Συγκροτήθηκαν συνεργεία, όπου άλλοι μάζευαν τις υπογραφές, άλλοι τις έπαιρναν και άλλοι τις πήγαιναν σε σπίτια για να τις φυλάξουμε, ώστε να μην πέσουν στα χέρια της Ασφάλειας. Μέσα σε μία ημέρα μαζέψαμε πολλές υπογραφές. Όμως οι αστυνομικοί συνέλαβαν κάποιους από τους φοιτητές, που μάζευαν τις υπογραφές. Την στιγμή που τους είχαν βάλει στο περιπολικό, έφαγαν στην κυριολεξία τα χαρτιά, για να μη πέσουν στα χέρια των αστυνομικών». Αρχές του 1973, συνεχίζει η Τζόγια Καππάτου, μπαίνουμε με το έτσι θέλω στο αμφιθέατρο του παραρτήματος και κάνουμε μια συνέλευση στην οποία συμμετείχε η μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών.

«Η συνέλευση αυτή κράτησε πάνω από 16 ώρες και μεταξύ άλλων ζητούσαμε την αποδέσμευση του πανεπιστημίου από την Διεθνή Τράπεζα, διότι με βάση σχέδιο της τράπεζας είχε δημιουργηθεί το πανεπιστήμιο και υπήρχαν όροι ακόμα και για έλεγχο των προγραμμάτων σπουδών. Επίσης ζητούσαμε να επιστρέψουν στα πανεπιστήμια, όσοι φοιτητές του αντιδικτατορικού κινήματος είχαν στρατευθεί από την χούντα για εκφοβισμό και να μην κόβονται οι αναβολές. Ακόμα συζητούσαμε θέματα δημοκρατίας, αλλά και όσα είχαν να κάνουν με τις σπουδές μας. Η 16ωρη αυτή συνέλευση εξέλεξε μια επιτροπή αγώνα, στην οποία συμμετείχαν φοιτητές που είχαν ήδη πάει φαντάροι, ώστε να μην υπάρξει πρόβλημα, καθώς και γυναίκες, μια εκ των οποίων ήμουν και εγώ».

Μετά τα γεγονότα της Νομικής στην Αθήνα, το φοιτητικό κίνημα βρισκόταν σε εγρήγορση και έπειτα από λίγες ημέρες έγινε στην Πάτρα η πρώτη κατάληψη και η πρώτη διαδήλωση κατά της χούντας. «Εμείς εξακολουθούσαμε να συγκεντρωνόμαστε και να μιλάμε. Παράλληλα μας καλούσε κάθε τόσο ο Τάγαρης για να μας εκφοβίσει. Κάποια στιγμή, τον Μάρτιο του 1973 θέλουμε πάλι αίθουσα για να μαζευτούμε και να συζητήσουμε, ενώ κηρύσσουμε και αποχή. Αφού δεν μας έδιναν αίθουσα συγκεντρωθήκαμε μπροστά από το παράρτημα στο κέντρο της Πάτρας, ζητώντας να ικανοποιηθεί το αίτημά μας. Κάποια στιγμή μάς φωνάζουν καθηγητές που ήσαν στην διοίκηση του Πανεπιστημίου, για να συζητήσουμε. Ανεβήκαμε τελικά έξι φοιτητές και αρχίσαμε να κουβεντάζουμε με δύο καθηγητές. Ταυτόχρονα, είπαμε στους φοιτητές να πάνε όπως είναι οργανωμένοι στην λέσχη για φαγητό, ώστε να μην διαλυθούμε. Τότε συγκροτείται η πρώτη αυθόρμητη διαδήλωση κατά της χούντας. Τα παιδιά κατευθύνονταν προς την λέσχη με συνθήματα και τραγούδια και τότε γίνεται η κατάληψη της λέσχης. Αμέσως μετά η Ασφάλεια περικύκλωσε το κτίριο, έσπασε την πόρτα και μπήκε μέσα. Μας ειδοποίησαν οι συμφοιτητές μας και πήγαμε και εμείς στην λέσχη. Μόλις φθάσαμε, οι αστυνομικοί μας συνέλαβαν, αφού ήξεραν ποιοι ήμασταν. Μας κράτησαν στην Ασφάλεια και οι συνάδελφοι έκαναν νέες πορείες στην Πάτρα, για να μας αφήσουν ελεύθερους .

Παράλληλα, το αντιδικτατορικό κίνημα συσπειρωνόταν ακόμα περισσότερο και ανέβαζε ρυθμούς αγωνιστικότητας, διότι γινόταν κατανοητό, ότι δεν μπορούσε να λυθεί κανέναν αίτημα, αν δεν έπεφτε η χούντα. Την άλλη μέρα το απόγευμα, θυμάται η Τζόγια Καππάτου, μάς πάνε στον ανακριτή, ο οποίος ορίζει δικάσιμο για τον Αύγουστο, ώστε να έχουν φύγει από την Πάτρα οι φοιτητές. «Στην συνέχεια ο Τάγαρης έβγαλε έναν κατάλογο με τους πιο επικίνδυνους φοιτητές ανά σχολή και τον έστειλε στους καθηγητές για να ξέρουν και αυτοί και να πιάσουν, όσοι βέβαια πίεζαν. Άλλωστε, δεν ακολουθούσαν την χούντα όλοι οι καθηγητές. Επίσης, ο Τάγαρης έστειλε και μία επιστολή προς τους γονείς και τους έλεγε προσωπικά ότι το παιδί τους "έχει μπλεχτεί με επικίνδυνες καταστάσεις και έλα να το μαζέψεις". Όπως καταλαβαίνετε τρελάθηκαν οι γονείς». Όταν έφθασε η ημέρα της δίκης μας, στις 10 Αυγούστου του 1973, γέμισε η Πάτρα με φοιτητές και έγινε χαμός μπροστά από τα δικαστήρια, λέει η Τζόγια Καππάτου. «Η συγκέντρωση, οι απολογίες μας αλλά και οι καταθέσεις μαρτύρων ήταν ένα βήμα καταγγελίας. Όσον αφορά την δικαστική απόφαση, οι τέσσερις αθωώθηκαν, λόγω αμφιβολιών, αφού ήμασταν μαζί με τους καθηγητές, ενώ στους άλλους τέσσερις επιβλήθηκαν κάποιες ποινές με αναστολή».

Τον Σεπτέμβριο, συνεχίζει η Τζόγια Καππάτου, επιστρέψαμε στο πανεπιστήμιο και η χούντα προσπαθούσε τότε να αλλάξει προσωπείο με τον Μαρκεζίνη. «Έτσι άφησαν τα πράγματα πιο χαλαρά και μπορούσαμε τότε να συγκεντρωνόμαστε σε αίθουσες και να συζητάμε». Σε αυτό το κλίμα, λέει, μας βρίσκει η εξέγερση του Πολυτεχνείου και περιγράφει το πώς οργανώθηκε η εξέγερση στο Πανεπιστήμιο της Πάτρας. «Την Τετάρτη 14 Νοεμβρίου μαζευτήκαμε αργά το βράδυ στο καφενείο του σιδηροδρομικού σταθμού, που έμενε ανοικτό, γιατί υπήρχαν τα δρομολόγια των νυχτερινών τρένων. Εκεί αποφασίσαμε αμέσως να κάνουμε και εμείς κατάληψη. Η απόφασή μας κοινοποιήθηκε από στόμα σε στόμα και από σπίτι σε σπίτι. Την επόμενη ημέρα 15 Νοεμβρίου μαζευτήκαμε στο παράρτημα, μπαίνουμε στην εσωτερική αυλή, αποφασίζουμε την κατάληψη και λέμε ότι εδώ είναι το ελεύθερο πανεπιστήμιο της Πάτρας. Συγκροτήσαμε διάφορες επιτροπές για να υπάρξει οργάνωση και ταυτόχρονα φτιάξαμε ραδιοφωνικό σταθμό, με την βοήθεια και κάποιου ερασιτέχνη, ο οποίος λειτουργούσε συνέχεια και ενημέρωνε τους πολίτες. Παράλληλα, φτιάχναμε προκηρύξεις και συνθήματα σε χαρτάκια, με περιεχόμενο κατά της χούντας και των πατρώνων της, καθώς και διεθνιστικά συνθήματα, τα οποία πετούσαμε στους δρόμους, ενώ φροντίζαμε και για την περιφρούρηση του κτιρίου. Πιστεύαμε πάρα πολύ ότι ήμασταν μια πρωτοπορία που η ζωή τα έφερε έτσι και ήμασταν μπροστά. Δεν πιστεύαμε ότι θα ήμασταν οι σωτήρες της Ελλάδας και πολύ σωστά δεν το πιστεύαμε. Πιστεύαμε ότι εμείς επειδή βρεθήκαμε μπροστά πρέπει να καταφέρουμε να ξεσηκωθεί ο κόσμος, Ότι κάναμε, αυτός ήταν ο στόχος μας. Πώς θα ξυπνήσει ο κόσμος και δεν θα φοβάται πια για να ρίξει την χούντα».

Από την πρώτη ημέρα, θυμάται η Τζόγια Καππάτου, άρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος έξω από το παράρτημα. «Το βράδυ στήθηκε και μία θεατρική παράσταση και ένα αυτοσχέδιο μουσικό συγκρότημα έπαιξε μουσική. Διακωμωδούσαμε όσα έκανε η χούντα. Την επόμενη ημέρα ο κόσμος που συγκεντρωνόταν έξω από το παράρτημα άρχισε να αυξάνεται και μας έφερναν φαγητό και λεφτά. Η ημέρα πέρασε φωνάζοντας συνθήματα, ενώ ενημερώναμε τους πολίτες για τα όσα συνέβαιναν στο πολυτεχνείο στην Αθήνα, διότι είχαμε συνεχή τηλεφωνική επικοινωνία».

«Προσπαθούσαμε να βρούμε τρόπο για να φύγουμε χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί»

Εκείνη την ημέρα, λέει η Τζόγια Καππάτου, οργανώσαμε μια πολύ μεγάλη πορεία μέσα στην Πάτρα, στην οποία συμμετείχαν και πολλοί Πατρινοί. «Κάποιοι μείναμε μέσα στο παράρτημα για να περιφρουρούμε το χώρο, ώστε μα μην μπει κάποιος χαφιές. Μάλιστα κάποιους προσπάθησε να μπει παριστάνοντας τον εργάτη και λέγοντας πως θέλει να μας βοηθήσει. Όμως εμείς καταλάβαμε πως τον είχε στείλει η Ασφάλεια, για να δει τι συμβαίνει μέσα στην κατάληψη. Το βράδυ άρχισαν να φθάνουν τα κακά μαντάτα από την Αθήνα. Είχαν αρχίσει οι συγκρούσεις και τα πράγματα αγρίευαν. Τα μέλη της επιτροπής κατάληψης είχαμε μείνει ξαγρυπνοι, γιατί είχαμε ευθύνη για τον κόσμο που ήταν μέσα. Τότε μάθαμε ότι κατεβαίνει στρατός και τανκς στο πολυτεχνείο και πως υπάρχουν οι πρώτοι νεκροί. Εκείνη την στιγμή μάς έρχεται ένα μήνυμα από πατρινό δικηγόρο. Λέει πως έχει την πληροφορία ότι ήλθε σήμα στο κέντρο εκπαίδευσης τεχνικού στην Πάτρα για κάθοδο του στρατού μέσα στην πόλη, με τελικό προορισμό το παράρτημα. Έπειτα από λίγο μάθαμε ότι το Πολυτεχνείο στην Αθήνα είχε πέσει. Αξιολογούμε πως δεν είχε νόημα να μείνουμε μέσα και να μας βρει ο στρατός η Ασφάλεια, γιατί τότε θα αποδεκατιστεί το κίνημα».

Ήδη από αργά το βράδυ, όπως διηγείται, η Ασφάλεια άρχισε να σφίγγει τον κλοιό γύρω από το παράρτημα. «Τότε βάζουμε σε εφαρμογή το σχέδιο για την εκκένωση του χώρου. Έτσι οι φοιτητές άρχισαν να βγαίνουν σε μικρές ομάδες των πέντε και οκτώ ατόμων, δήθεν ότι είναι κουρασμένοι και πάνε στα σπίτια τους. Όταν έφευγαν οι τελευταίοι φοιτητές, οι αστυνομικοί κατάλαβαν ότι κάτι δεν πάει καλά και άρχισαν να τους κτυπούν, χωρίς όμως να κάνουν συλλήψεις. Με αυτόν τον τρόπο αδειάσαμε το παράρτημα και μείναμε πίσω περίπου 20 άτομα. Όμως εμείς δεν μπορούσαμε να βγούμε, γιατί ξέραμε πως μόλις θα περνούσαμε την πόρτα, θα μας συλλάμβαναν».

Εγκλωβισμένοι όπως ήμασταν, συνεχίζει, προσπαθούσαμε να βρούμε τρόπο για να φύγουμε χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί. «Ανακαλύψαμε πως οι τουαλέτες που υπήρχαν δίπλα από το αμφιθέατρο είχαν κάτι παραθυράκια που αν σκαρφάλωνες έφθανες σε ένα μαντρότοιχο, που χώριζε το κτίριο από τα σπιτάκια που βρίσκονταν σε ένα παράπλευρο δρόμο, την οδό Αράτου. Έτσι σκαρφλώσαμε από τα παραθυράκια, περάσαμε τον μαντρότοιχο και βρεθήκαμε σε μία αυλή σπιτιού. Κτυπήσαμε την πόρτα και μας άνοιξε ένα ζευγάρι ηλικιωμένων. Βλέπουν περίπου 20 άτομα και άρχισαν να μας ρωτούν, τι συμβαίνει. Τους απαντήσαμε πως θέλαμε να περάσουμε μέσα από το σπίτι τους, για να φθάσουμε στο δρόμο. Θα περάσει όλο το πανεπιστήμιο, μας ρώτησαν έντρομοι. Όχι τους απαντήσαμε, μόνο εμείς οι 20 είμαστε. Αμέσως μετά ο παππούς και η γιαγιά πήγαν στην πόρτα και άρχισαν να ελέγχουν τον δρόμο. Όταν διαπίστωναν πως δεν περνούσε κανείς, αρχίσαμε να βγαίνουμε λίγοι-λίγοι και εξαφανιζόμασταν προς τα στενά της άνω πόλης, γιατί εκεί δεν μπορούσε να φθάσει περιπολικό. Εννοείται πως εκείνο το βράδυ κανείς δεν πήγε στο σπίτι του. Όλοι πήγαμε στα σπίτια συναδέλφων, που δεν τους ήξερε η Αστυνομία. Εκείνο το βράδυ κανείς δεν έπεσε στα χέρια της Ασφάλειας. Όμως, την επόμενη ημέρα η Ασφάλεια έκανε πογκρόμ συλλήψεων. Όποιον φοιτητή έβρισκε η Αστυνομία τον έπιανε. Στα σπίτια μας είχε πάει ήδη η Αστυνομία. Στο δικό μου το σπίτι, όπως και σε άλλα, η Αστυνομία είχε σπάσει τις πόρτες και είχε θυροκολλήσει εντάλματα συλλήψεων, ενώ η πόλη είχε αρχίσει να αδειάζει από φοιτητές».

Κλείνοντας την περιγραφή της η Τζόγια Καππάτου τονίζει ότι εκείνες τις ημέρες έσπασε ένα μεγάλο κομμάτι του φόβου από πολύ κόσμο. «Οι κινήσεις που έκαναν οι πολίτες για να μας συμπαρασταθούν είχαν ρίσκο, γιατί μπορεί από την μία στιγμή στην άλλη να βρίσκονταν κρατούμενοι στην Ασφάλεια. Ο κόσμος έπρεπε να κινητοποιηθεί και πιστεύω ότι σε μεγάλο βαθμό τα καταφέραμε».

Λεπτομέρειες στη συνδρομητική σελίδα του ΑΠΕ-ΜΠΕ

© ΑΠΕ-ΜΠΕ ΑΕ. Τα πνευματικά δικαιώματα ανήκουν στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ΑΕ.
Απαγορεύεται η αναπαραγωγή από επισκέπτες της ιστοσελίδας.

Tweet από το χρήστη @amna_news

ΑΠΕ-ΜΠΕ

@amna_news

Πέθανε η συγγραφέας παιδικής λογοτεχνίας
Βούλα Μάστορη amna.gr/articlep/13224...

186

Ενσωμάτωση

Προβολή στο Twitter

Περισσότερες Ειδήσεις

(articlep/131860/O-Robiros-Manthoulis-kai-o-Giannis-Mauroeidakos-milane-apo-ti-Gallia-gia-to-Polutechneio)

Ο Ροβήρος Μανθούλης και ο Γιάννης Μαυροειδάκος μιλάνε από τη Γαλλία για το Πολυτεχνείο (articlep/131860/O-Robiros-Manthoulis-kai-o-Giannis-Mauroeidakos-milane-apo-ti-Gallia-gia-to-Polutechneio)

(articlep/131750/43-Chronia-«Edo-Polutechneio»)

43 Χρόνια «Εδώ Πολυτεχνείο» (articlep/131750/43-Chronia-«Edo-Polutechneio»)

(articlep/131583/R.Raftopoulos:«To-Polutechneio-paramenei-istoriko-gegonos-kai-i-dunami-tou-den-prokeitai-pote-na-exantlithei»)

Ρ.Ραφτόπουλος:«Το Πολυτεχνείο παραμένει ιστορικό γεγονός και η δύναμη του δεν πρόκειται ποτέ να εξαντληθεί» (articlep/131583/R.Raftopoulos:«To-Polutechneio-paramenei-istoriko-gegonos-kai-i-dunami-tou-den-prokeitai-pote-na-exantlithei»)